

בש"פ 9434/17 - סיף עבד אלנבי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 9434/17

לפני: כבוד השופטת י' וילנר

העורר: סיף עבד אלנבי

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים במ"ת 47289-08-16 מיום 6.11.2017 שניתנה על-ידי השופט ר' וינוגרד

בשם העורר: עו"ד נאיל זחאלקה

החלטה

1. לפני ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט ר' וינוגרד) במ"ת 47289-08-16 שניתנה ביום 6.11.2017, בגדרה נדחתה בקשתו של העורר, השוהה במעצר בית, לעיון חוזר בהחלטות קודמות בעניינו ולביטול מעצר הבית בו הוא נתון. למצער, ביקש העורר כי תינתן לו אפשרות לצאת לעבודתו.

תמצית העובדות

2. העורר נעצר ביום 17.7.2016 בחשד לביצוע עבירות ביטחוניות, וביום 19.8.2016 הוגש נגדו כתב אישום אשר תוקן ביום 10.10.2016 (להלן: כתב האישום). מכתב האישום עולה כי בחודש ינואר 2016 נפגש העורר, במסגרת עיסוקיו שבטורקיה, עם פעיל חמאס אשר ביקש ממנו להעביר כספים לישראל ולחלקם בהתאם להוראותיו. בהמשך לכך, מילא

עמוד 1

העורר אחר ההוראות שקיבל והעביר לישראל סכומים המצטברים לכדי 25,000 דולר.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה לעצור את העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. בהחלטת בית המשפט המחוזי (כב' השופט ב' גרינברגר) מיום 7.9.2016 נקבע כי קיימות ראיות לכאורה ועילת מעצר מסוג מסוכנות. עם זאת, ובשל אופיין של העבירות המיוחסות לעורר, הורה בית המשפט המחוזי על הזמנת תסקיר בעניינו לשם בחינתה של חלופת מעצר הולמת. בהמשך לכך, ולאחר שהוגש תסקיר בעניינו של העורר, הורה בית המשפט המחוזי בהחלטתו מיום 10.10.2016 על שחרורו של העורר למעצר בית מלא בתנאים מגבילים.
4. לאורך תקופת המעצר ביקש העורר מספר פעמים להקל ולשנות את תנאי שחרורו, אך השינוי המהותי הראשון בתנאי שחרורו נקבע בהחלטה מיום 22.6.2017, כאשר בית המשפט המחוזי התיר לעורר, בין היתר, לצאת מביתו בליווי מפקח בימים שני וחמישי בין השעות 16:00-19:00.
5. ביום 28.9.2017 הגיש העורר בקשה לעיון חוזר בהחלטה זו, במסגרתה ביקש כי מעצר הבית יבוטל כליל, וכן כי יותר לו לשוב לעבודתו. בית המשפט המחוזי קיבל את הבקשה באופן חלקי וקבע כי בשלב הנוכחי, לנוכח העובדה שחלפה תקופה ארוכה מאז שוהה העורר בתנאי מעצר בית ולא נרשמו הפרות מצדו, ולנוכח ההתרשמות החיובית של שירות המבחן מהתהליך שעבר העורר, יש להוסיף ולהקל בתנאי מעצר הבית אך לא לבטלו כליל. על כן, נקבע כי העורר יוכל לצאת מביתו בכל יום לשלוש שעות בשעות שנקבעו. עם זאת בקשתו של העורר לשוב למקום עבודתו נדחתה. בית המשפט המחוזי הדגיש כי בקשותיו של העורר לאפשר לו לשוב לעבודתו נדחו בעבר הן על רקע העובדה שהן לא הושתתו על מצוקה כלכלית אלא על מצוקה אישית, והן לנוכח העובדה שהעבירות המיוחסות לעורר בוצעו בקשר ישיר עם עבודתו. נקבע כי קביעות אלה עומדות בעינין וכי לא חל שינוי נסיבות ממשי המצדיק להיעתר זו הפעם לבקשה לשוב למקום העבודה. עוד נקבע כי המסוכנות המיוחסת לעורר נותרה בעינה נוכח היותו אחראי על מקום עבודתו באופן המונע אפשרות לפקח באופן אפקטיבי על מעשיו. בית המשפט המחוזי הוסיף כי לו היה העורר מציע אפשרות להשתלבות במקום עבודה אחר היה ניתן לשקול את הצעתו בחיוב, בהנחה שהיא תבוצע תחת פיקוח אפקטיבי.
- החלטה זו היא מושא הערר דנן.
- הערר דנן
6. לטענת העורר בית המשפט המחוזי שגה בכך שלא הורה על ביטולו של מעצר הבית כליל. נטען כי העורר שוהה במעצר בית תקופה ארוכה מאוד, ומצבו הרפואי מידרדר בשל כך. עוד נטען כי לא נרשמו לחובתו הפרות, וכי ממילא הוא חשוד בעבירות אשר מעצר הבית אינו מנטרל את המסוכנות מהן באופן ממשי. על כן, ומאחר שבית המשפט המחוזי נתן בו אמון ושיחרר אותו למעצר בית, אין עוד צורך והכרח בהותרת מעצר הבית על כנו. כמו כן, טוען העורר כי משפטו רק בשלבי התחלה, וכן כי מתסקיר המבחן העדכני בעניינו עולה כי חלה הפחתה בהערכת המסוכנות לגביו. לעניין חזרתו לעבודה טוען העורר כי פרנסתו נפגעה, וכן כי אין לו כל מקום עבודה חליפי.

7. בדיון שנערך לפניי ביום 7.12.2017 סמכה המשיבה ידיה על החלטת בית המשפט המחוזי וטענה כי ריבוי הבקשות לעיון חוזר שהגיש העורר גובל בניצול לרעה של הליכים משפטיים. המשיבה הוסיפה כי מקום עבודתו של העורר הומה ונפיץ ואין לדעת עם מי הוא יצור קשר שם. עוד צוין כי חשש זה עולה אף מעמדתו של שירות המבחן בתסקיר האחרון מטעמו. לבסוף, נטען כי מדובר בעבירות חמורות וכי עדיין נשקפת מהעורר מסוכנות.

דיון והכרעה

8. לאחר שעיינתי בערר ושקלתי את טענות הצדדים, מצאתי כי דין הערר להידחות.

סעיף 52 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), קובע כי עיון חוזר בהחלטה בעניין הנוגע למעצר, לשחרור או להפרת תנאי השחרור בערובה, ייעשה רק אם "נתגלו עובדות חדשות, נשתנו נסיבות או עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה". מכך נובע, כי המסגרת הדיונית של עיון חוזר לא נועדה לשמש "מסלול עוקף" לפתיחה מחודשת של החלטת המעצר הקודמת. המבקש מבית המשפט לעיון פעם נוספת בהחלטה שניתנה על-ידו בטרם שחלף זמן ניכר, נדרש להוכיח כי קיים מידע מהותי ומשמעותי אשר לו היה ידוע בעת שניתנה ההחלטה הקודמת, היה בכך כדי להביא לשינוי ההחלטה (בש"פ 966/16 זידאן נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (28.2.2016); בש"פ 9437/17 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 11 (6.12.2017)).

9. בעניינינו, ההחלטה האחרונה בה התבקש "עיון חוזר" ניתנה ביום 22.6.2017, ובחלוף פחות משלושה חודשים הגיש העורר את הבקשה לעיון בה פעם נוספת, וזאת ללא כל מידע חדש הנוגע לחשש שהובע בהחלטות הקודמות בדבר הקשר הישיר בין מקום עבודתו של העורר לבין העבירות המיוחסות לו. כאמור, בקשותיו של העורר לשוב לעבודתו נדונו מספר פעמים על-ידי בית המשפט המחוזי, ונדחו פעם אחר פעם. העורר לא הצביע על כל שינוי נסיבות מהותי, ממשי, אשר יצדיק את שינוי תנאי מעצר הבית. בהקשר זה, אין לי אלא לשוב ולצטט את עמדת שירות המבחן בעניין זה לפיה "אנו חוזרים על התרשמותנו כפי שהוצגה בתסקירנו הקודמים, כי מקום העבודה המוצע הינו מקום המוני ואף נפיץ והערכתנו כי במסגרת העבודה המוצעת בחנות הבגדים יהיה חשף לכניסות ויציאות של אנשים ולגורמי לחץ שונים, אשר יכולים להעלות את גורמי הסיכון בעניינו להישנות העבירות, לאור האמור אין אנו ממליצים כי ישוב לעבוד בעבודה". אני סבורה כי הדברים מדברים בעד עצמם, ולא שוכנעתי כי קיימים טעמים של ממש לסטות מהמלצתו המנומקת של שירות המבחן.

10. לא נעלמה מעיניי טענת העורר לפיה בקשתו נשענת, בין היתר, על הצורך שלו לפרנס ולכלכל את בני משפחתו. אולם טענה זו עמדה גם לנגד עיניו של בית המשפט המחוזי שעה שדחה את בקשתו של העורר לשוב לעבודתו. משכך, בית המשפט המחוזי הדגיש כי העורר רשאי להציע מקום עבודה חלופי, בו יוכל להתפרנס, והצעתו תיבחן על-ידי שירות המבחן. יש להניח כי אם קשיי הפרנסה אכן מכבידים על העורר, הוא יפעל למציאת מקום עבודה חלופי בו יוכל להתפרנס.

סוף דבר: הערר נדחה.

ניתנה היום, כ"ב בכסלו התשע"ח (10.12.2017).

עמוד 3

ש ו פ ט ת
